

Sygn. akt IX C 45/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział IX Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Karolina Kondracka

Protokolant: Patrycja Kurek

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 17 400,00 zł (słownie: siedemnaście tysięcy czterysta złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 3 287,00 zł (słownie: trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IX C 45/15

UZASADNIENIE

Powód T. B. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) w W. kwoty 17.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie według spisu kosztów, który złoży przed zamknięciem rozprawy.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 10 listopada 2000 roku w wyniku przeprowadzonego przetargu nabył od A. (...) (poprzednika prawnego (...)) tytułem umowy sprzedaży nieruchomości położoną w Ł., stanowiącą działkę nr (...), o pow. 1,2499 ha, objętą księgą wieczystą nr (...) za cenę 17.400 zł. W dniu zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży w księdze wieczystej Kw nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gdańsku, jako właściciel nieruchomości wpisany był Skarb Państwa – A. (...). Dla nabytej przez powoda nieruchomości została założona księga wieczysta Kw nr (...), w której w dniu 23 stycznia 2001 roku jako właściciela wpisano T. B.. W dniu 25 sierpnia 2004 roku Wojewoda (...) wydał decyzję o sygn. akt RR-GK. (...) - (...) stwierdzającą nabycie z mocy prawa z dniem 01 stycznia 1999 roku przez P. G. nieruchomości gruntowej niezabudowanej, będącej w zasobie własności rolnej Skarbu Państwa położonej w obrębie Ł. gmina P., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) (Kw (...)) o pow. 1,2499 ha, na podstawie art. 60 ust. 1 i 3 oraz art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku – przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. nr 133 poz. 872 ze zm.). Wiadomość o wydaniu decyzji z dnia 25 sierpnia 2004 roku dotarła do powoda już po jej uprawomocnieniu. Powód wskazał, iż pomimo wszczynania postępowań przed sądem powszechnym oraz sądami administracyjnymi nie udało mu się wzruszyć sytuacji prawnej zmienionej decyzją Wojewody (...) z dnia 25 sierpnia 2004 roku. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia 06

lutego 2013 roku o sygn. akt I SA/Wa 1586/12 oddalił skargę w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody (...) nr RR-GK. (...) - (...). Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 roku Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie o sygn. akt I OSK 1443/13 oddalił skargę kasacyjną powoda od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 06 lutego 2013 roku. Na mocy wyroku z dnia 28 listopada 2006 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Zamiejscowy IX Wydział Cywilny z siedzibą w P. nakazał uzgodnić treść księgi wieczystej nr Kw (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku dla nieruchomości położonej w Ł., stanowiącej działkę o nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym, poprzez wpisanie w dziale II księgi wieczystej w miejsce T. P. G.. Mając powyższe na uwadze powód pismem z dnia 30 lipca 2014 roku odstąpił od umowy sprzedaży przedmiotowej nieruchomości z uwagi na wadę prawną wzywając do zwrotu ceny. W odpowiedzi na powyższe, pozwany pismem z dnia 01 września 2014 roku odmówił zapłaty dochodzonej pozewem kwoty, podnosząc m.in., że minął roczny termin na zawiadomienie o istnieniu wady określony w treści art. 576 § 1 k.c., który według pozwanego biegnie od dnia doręczenia wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 listopada 2006 roku nakazującego dokonanie zmiany w treści księgi wieczystej, poprzez wpisanie powiatu jako właściciela w miejsce powoda. W ocenie powoda o istnieniu wady prawnej przesądza dopiero prawomocność decyzji Wojewody (...) o nr RR-GK. (...) - (...). Powód wskazał, że w toku postępowania administracyjnego doszło do uchylecia przedmiotowej decyzji, jednak ostatecznie z dniem 24 stycznia 2014 roku Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie o sygn. akt I OSK 1443/13 wydał wyrok, w którym utrzymał w mocy niekorzystną dla powoda decyzję i z tym dniem rozpoczął bieg roczny termin na zgłoszenie wady określony w art. 576 § 1 k.c. W ocenie powoda odstępowanie od umowy na podstawie wady, której istnienie nie zostało prawomocnie potwierdzone byłoby przedwczesne. Zdaniem powoda niezasadne jest twierdzenie pozwanego jakoby bieg rocznego terminu na zgłoszenie wady biegł od dnia doręczenia wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 listopada 2006 roku. W sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym chodzi jedynie o ustalenie, czy treść decyzji jest dokumentem stanowiącym podstawę do dokonania wpisu prawa własności; wyrok w tym zakresie nie rozstrzygał natomiast o istnieniu wady prawnej nieruchomości. Z ostrożności procesowej powód podniósł również, że stosownie do art. 573 § 2 k.c., upływ powyższego terminu nie wyłącza wykonania uprawnień z tytułu rękojmi, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił, a pozwany o tej wadzie wiedział. Powód podniósł także, że w niniejszej sytuacji uwzględnienie zarzutu upływu rocznego terminu na zgłoszenie wady jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz, że w sprawie zachodzą wyjątkowe okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 5 k.c. Przede wszystkim, źródłem wady są błędy ze strony organów administracji.

Pozwana (...) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powód posiadał wiedzę o istnieniu wady prawnej nieruchomości co najmniej od dnia doręczenia mu wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 listopada 2006 roku, a w świetle art. 576 § 1 zd. 1 k.c., termin roczny biegnie od dnia, w którym kupujący dowiedział się o istnieniu wady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2000 roku powód T. B. nabył od A. (...) (poprzednika (...)) działkę położoną w R., obręb Ł., oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr (...), której właścicielem, zgodnie z księgą wieczystą Kw nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Gdańsku, był Skarb Państwa - A. (...).

/dowody: okoliczność bezsporna, a nadto: wypis z aktu notarialnego k. 12-13/

Decyzją z dnia 25 sierpnia 2004 roku Wojewoda (...), na podstawie art. 60 ust. 1 i 3 oraz art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. nr 133, poz. 872 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 02 lutego 1999 roku w sprawie trybu przekazywania mienia przez Skarb Państwa powiatom i miastom na prawach powiatu oraz określania kategorii mienia wyłączonego z przekazywania (Dz. U. nr 13, poz. 114) i art. 104 k.p.a., stwierdził, że z dniem 01 stycznia 1999 roku mienie Skarbu Państwa będące w powyższej dacie we władaniu Zespołu Szkół Rolniczych Centrum (...) w R. stało się z mocy prawa mieniem P. G.. W skład mienia wchodziła m.in. działka nr (...) o powierzchni 1,2499 ha.

/dowody: okoliczność bezsporna, decyzja z dnia 25 sierpnia 2004 roku k. 95-98/

Na skutek powództwa P. G. przeciwko T. B. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Zamiejscowy IX Wydział Cywilny z siedzibą w P. wyrokiem z dnia 28 listopada 2006 roku w sprawie o sygn. akt IX C 66/05 nakazał uzgodnić treść księgi wieczystej nr Kw (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku dla nieruchomości położonej w Ł., gmina P., stanowiącej działkę o nr (...) o pow. 1,2499 ha z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wpisanie w dziale II księgi wieczystej w miejsce T. P. G.. Wyrokiem z dnia 06 lutego 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I SA/Wa 1586/12 ze skargi m.in. T. B. na decyzję Ministra Skarbu Państwa z dnia 28 czerwca 2012 roku nr (...) /RSz/12 (...) / (...)555-4/12 w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji, Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. oddalił skargę. Następnie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 roku Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie o sygn. akt I OSK 1443/13 w sprawie skarg kasacyjnych, m.in. T. B., na decyzję Ministra Skarbu Państwa z dnia 28 czerwca 2012 roku nr (...) /RSz/12 (...) / (...)555-4/12 w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji, oddalił skargi kasacyjne.

/dowody: wyrok z dnia 28 listopada 2006 roku k. 34-50, wyrok z dnia 06 lutego 2013 roku k. 22-25, wyrok z dnia 24 stycznia 2014 roku k. 26-33/

Pismem z dnia 03 czerwca 2014 roku powód T. B. odstąpił od umowy zawartej w dniu 10 listopada 2000 roku z (...), żądając zwrotu ceny zapłaconej za zakupioną nieruchomość wraz z odsetkami. Pozwana (...) uznała odstąpienie od umowy za bezskuteczne, wskazując, że zgodnie z treścią art. 576 § 1 k.c. możliwość odstąpienia od umowy z uwagi na wadę prawną ograniczona została rocznym terminem, liczonym od chwili, kiedy kupujący dowiedział się o istnieniu wady. Powód natomiast posiadał wiedzę o wadzie prawnej nieruchomości co najmniej od dnia doręczenia wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 listopada 2006 roku.

/dowody: okoliczność bezsporna, a nadto pismo z dnia 03 czerwca 2014 roku k. 51, pismo z dnia 01 września 2014 roku k. 52/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd w znacznej mierze ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz załączone do akt sprawy dokumenty, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Sąd uznał także, że w pełni wiarygodny jest dowód z przesłuchania powoda T. B.. Powód złożył wyczerpujące wyjaśnienia, zeznając w sposób spójny i logiczny; brak było przy tym okoliczności uzasadniających odmówienie jego zeznaniom waloru wiarygodności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 556 § 2 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej.

Fakt zawarcia przez strony umowy sprzedaży działki nr (...) położonej w R. oraz okoliczność, iż przedmiotowa nieruchomość obciążona była wadą prawną – bowiem nie stanowiła ona własność sprzedającego w momencie zawierania umowy, były w niniejszej sprawie bezsporne.

Bezsporne było także, że powód złożył pozwanemu pismem z dnia 03 czerwca 2014 r. oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży, do czego z uwagi na treść art. 560 § 1 k.c. był uprawniony. Zgodnie bowiem z treścią wskazanej normy prawnej jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny.

Jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej (art. 560 § 2 k.c.). Strona, która odstępuje od umowy wzajemnej może żądać zwrotu tego co świadczyła (art. 494 k.c.).

Skoro więc powód był uprawniony do odstąpienia od umowy sprzedaży z uwagi na wady prawne, oświadczenie jego było skuteczne. Co do zasady uprawnione jest więc jego żądanie zwrotu tego co świadczył, a więc zwrotu ceny, którą uiszczył z tytułu kupna nieruchomości.

Pozwany podniósł jednak zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, że zgodnie z art. 576 § 1 zd. 1 k.c., uprawnienia powoda z tytułu rękojmi za wady prawne rzeczy sprzedanej wygasły z upływem roku od chwili kiedy kupujący dowiedział się o istnieniu wady, a zatem od momentu doręczenia mu wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 listopada 2006 roku nakazującego dokonanie zmiany w treści księgi wieczystej, poprzez wpisanie jako właściciela w miejsce powoda P. G..

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem skorzystanie z prawa jego podniesienia w niniejszym postępowaniu jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.).

Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Konstrukcja nadużycia prawa podmiotowego rozwinęła się jako narzędzie rozwiązywania powstających w praktyce konfliktów interesów poszczególnych podmiotów prawa. Ocenie przez pryzmat art. 5 k.c. podlega zachowanie wszystkich podmiotów prawa, zarówno osób fizycznych, jak i prawnych, podmiotów gospodarczych i osób prawnych prawa publicznego. Ogólnie rzecz ujmując, można powiedzieć, że przez zasady współzycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania. Art. 5 k.c. służy realizacji sprawiedliwości. Zasady współzycia społecznego to nieskodyfikowane, powszechnie uznawane normy postępowania, funkcjonujące aktualnie w społeczeństwie i mające na celu ochronę społecznie akceptowanych wartości i stanów rzeczy. Wskazać przy tym należy, iż sprecyzowanie i oznaczenie naruszonej zasady współzycia społecznego nie jest wymogiem zastosowania przez sąd orzekający art. 5 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 08 maja 2014 roku, sygn. akt V CSK 322/13, Lex nr 1491263). Skorzystanie z zarzutu przedawnienia roszczenia majątkowego, dochodzonego z tytułu rękojmi, może być w wyjątkowych okolicznościach uznane za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (por. uchwała SN z dnia 10 marca 1993 roku, sygn. akt III CZP 8/93, Lex nr 3893).

Mając na uwadze wyjątkowy charakter klauzuli nadużycia prawa podmiotowego wskazanej w art. 5 k.c., Sąd dokładnie rozważył wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, w tym dotyczące zarówno powoda jak i pozwanego uznając, że przemawiają one za zastosowaniem art. 5 k.c. i uznaniem podniesionego przez pozwanego zarzutu wygaśnięcia uprawnienia z tytułu rękojmi za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Istotne znaczenie w niniejszej sprawie ma status sprzedawcy, którym była państwowa osoba prawna, reprezentująca w istocie interesy państwa oraz fakt, że powód był w ramach tego stosunku prawnego nieprofesjonalistą, działającym w zaufaniu do twierdzeń sprzedawcy oraz zapisów w księdze wieczystej. Niewątpliwie powód działał w dobrej wierze zawierając umowę sprzedaży. Okoliczność, że sprzedającym był Skarb Państwa – reprezentowany przez A. (...), musiała wzbudzić u kupującego przeświadczenie o braku jakichkolwiek przeszkód do skutecznego zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości. Jak wskazał powód, kupując nieruchomość od jednostki Skarbu Państwa miał świadomość, że jednostka ta jest właścicielem i jest uprawniona do sprzedaży nieruchomości. Powyższe wynikało również z księgi wieczystej, w której jako właściciel przedmiotowej nieruchomości figurował sprzedający. Powód działał natomiast jako osoba fizyczna - obywatel w zaufaniu do państwowej osoby prawnej, przy czym brak jest podstaw do uznania, że powód o wadzie nieruchomości wiedział.

Ponadto podkreślić należy, że państwowe osoby prawne oraz jednostki organizacyjne Skarbu Państwa powinny dysponować wykwalifikowanym personelem, który w zakresie powierzonych im działań będzie w stanie we właściwy sposób interpretować przepisy prawne, a w efekcie prowadzić działalność w sposób legalny i zgodny z prawem.

Tymczasem z uwagi na zaniechania w zakresie interpretacji przepisów prawnych, Agencja nie była w stanie ustalić właściwego statusu nieruchomości, a co więcej prowadziła obrót nieruchomościami, podejmując decyzję o ich sprzedaży. Zamiast więc, jako podmiot publiczny, stać na straży prawa, postępowała wbrew niemu, przy czym w ocenie Sądu błędy interpretacyjne w tym zakresie mogą obciążać jedynie Agencję. Agencję obciąża także decyzja o sprzedaży nieruchomości, co do statusu której przy dołożeniu minimum staranności, powinna mieć świadomość, że co najmniej istnieją wątpliwości prawne. Stąd też Sąd uznał, że działania Agencji, zmierzające do sprzedaży nieruchomości, były skrajnie nieprofesjonalne i doprowadziły do zawarcia umowy obciążonej błędem prawnym. W ocenie Sądu, sprzedający jest wyłącznie odpowiedzialny za tę sytuację. W wyniku zawartej umowy poprzednik prawny pozwanego otrzymał 17 400 zł, jako zapłatę za nieruchomość, której sprzedać nie mógł.

W efekcie powód złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy, domagając się zwrotu tego co świadczył. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia, jednak zważywszy na odpowiedzialność pozwanego za zawarcie umowy sprzedaży, zarzut ten jest głęboko niesłuszny i niesprawiedliwy. Nie jest bowiem w ocenie Sądu sprawiedliwym, żeby podmiot, z winy którego doszło do zawarcia umowy obciążonej błędem prawnym, obecnie korzystał z tego błędu poprzez zatrzymanie ceny, którą uzyskał. Nie bez znaczenia jest fakt, że pozwany jest państwową osobą prawną. Jest instytucją powierniczą, której Skarb Państwa powierzył wykonywanie prawa własności i innych praw rzeczowych na jego rzecz w stosunku do mienia państwowego w rolnictwie. Państwo (tutaj państwowa osoba prawna, instytucja powiernicza) nie może korzystać z błędów jakie samo popełniło na niekorzyść obywatela, wykorzystując jego niewiedzę.

Nie można przy tym w ocenie Sądu uznać przekroczenia przez powoda terminu do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy za rażące i uniemożliwiające zastosowanie art. 5 k.c. Przyczynę opóźnienia stanowiło mylne przeświadczenie powoda co do momentu rozpoczęcia biegu tego terminu. Należy mieć tu również na względzie, że powód dokonał odstąpienia od zawartej z pozwaną umowy w przepisany roczny termin, jednak od momentu, który jego zdaniem stanowił początek biegu tego terminu. Co więcej podkreślić należy, że powód podejmował szereg działań prawnych, mających podważyć skuteczność decyzji wydanej przez Wojewodę (...), przy czym postępowanie administracyjne trwało wiele lat. Powód, jak sam zeznał, a Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić mu dania wiary, był przekonany, że decyzja Wojewody jest błędna i zostanie uchylona, a w efekcie umowa na podstawie której nabył nieruchomość, nie będzie obciążona wadą prawną. Powód był więc w przekonaniu, że nie ma podstaw do składania oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Pozwany tymczasem nie czynił nic, aby w sposób uczciwy rozliczyć umowę, która zawarta została z powodem, mimo tego że wiedział, że jej zawarcie nastąpiło na skutek zaniechań pracowników Agencji. Zasadnym byłoby więc oczekiwanie, że w takiej sytuacji, kierując się uczciwością i dobrymi obyczajami, Agencja Nieruchomości Rolnych, skontaktuje się z powodem, aby uregulować w sposób dobrowolny sytuację, jaka została wywołana wyłącznie przez działania pracowników Agencji. Brak jakichkolwiek działań w tym zakresie, także obciąża pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż jedynie zastosowanie przepisu art. 5 k.c. umożliwiło wydanie w niniejszej sprawie słusznego orzeczenia. W ocenie Sądu uwzględnienie zarzutu przedawnienia, nie tylko pozbawiłoby powoda należnego mu, jak wskazano powyżej, roszczenia, stanowiącego rekompensatę za poniesioną przez niego szkodę, ale również stanowiłoby naruszenie uznawanej powszechnie zasady zaufania obywateli do państwa. Powszechnie panuje przekonanie, o czym świadczy chociażby postawa powoda, że organy reprezentujące państwo działają zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów prawa, uwzględniając słuszny interes obywateli. Uwzględnienie zarzutu przedawnienia i przyznanie pierwszeństwa prawom państwowej osoby prawnej nad prawem jednostki do należnego jej zwrotu niesłusznie zapłaconej ceny, w sytuacji gdy nie ponosi winy za zaistniałą sytuację, stanowiłoby w istocie naruszenie tej zasady. Takie rozwiązanie nie jest akceptowane z całą pewnością wśród społeczeństwa, nie powinno być również akceptowane przez organy państwa, które powinny dążyć do pogłębiania zaufania obywateli do państwa.

Z uwagi na powyższe Sąd, na podstawie art. 560 § 2 k.c. w zw. z art. 494 k.c., uwzględnił powództwo i orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W odniesieniu do żądania w zakresie odsetek, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając odsetki od dnia wniesienia pozwu, mając za podstawę art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i uznając pozwaną (...) za stronę przegrywającą proces. Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., zasądził w punkcie II sentencji wyroku od pozwanej na rzecz powoda zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu, na które składają się: kwota 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie przepisu § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 ze zm.), kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 870 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty od pozwu.